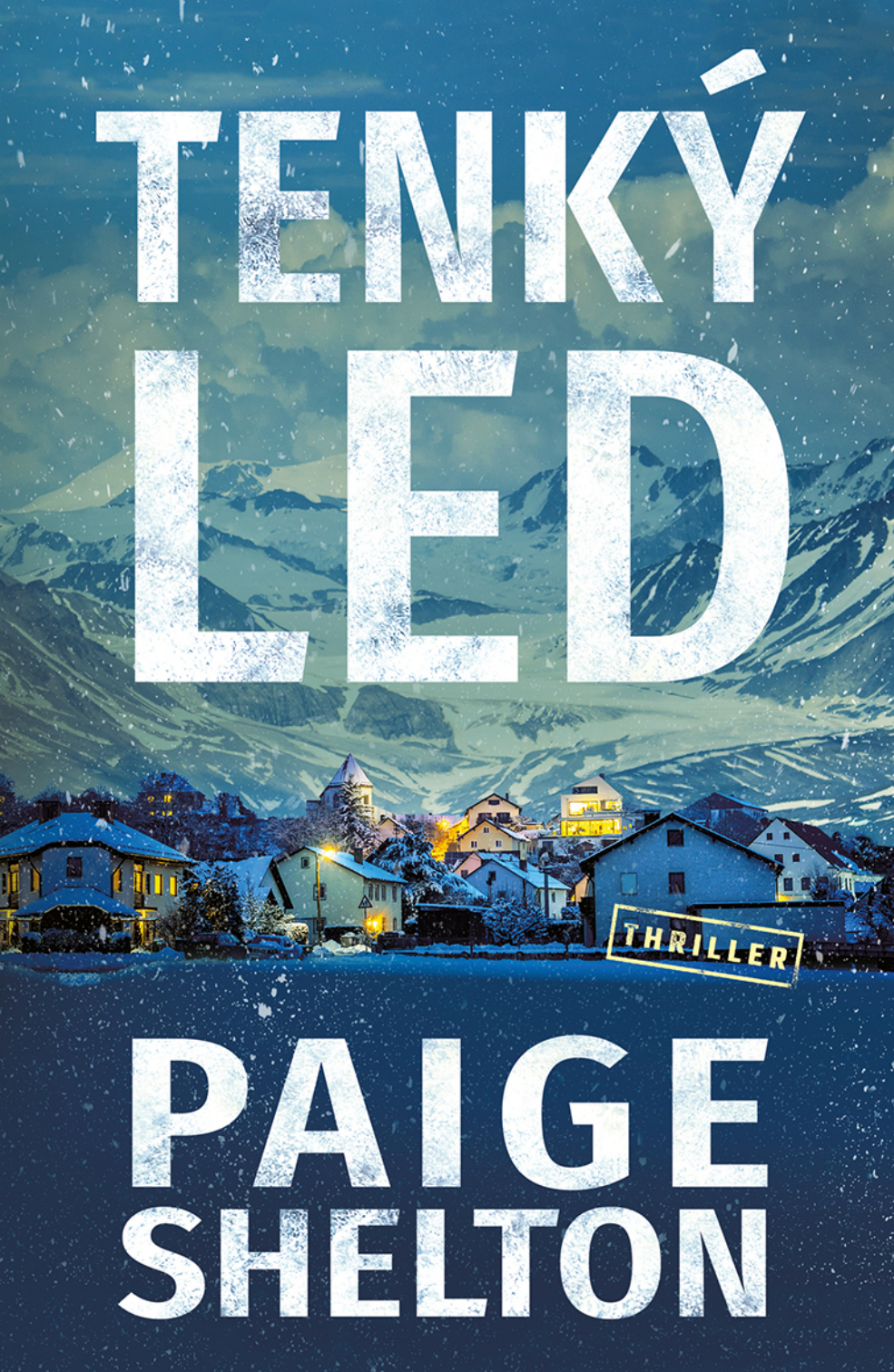

The background of the entire cover is a photograph of a snowy mountain landscape at night. In the foreground, a small village with snow-covered roofs and warm interior lights is visible. In the background, large, snow-covered mountains rise under a dark sky. White snowflakes are falling throughout the scene, creating a sense of a winter night.

TENIKÝ LED

THRILLER

PAIGE SHELTON

**TENKÝ
LED**

Copyright © 2019 by Paige Shelton-Ferrell

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Elisová, 2021

Cover © Jonathan Bush, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0992-2 (pdf)

PAIGE SHELTON

TENKÝ LED

VENDETA

*Věnováno přibližně pěti stům obyvatelům
města Gustavus na Aljašce.*

*Díky za výlety, výklad, výborné jídlo,
lékařskou péči, varování ohledně divoké zvěře
a počasí i velkorysé přátelství.*

Na shledanou s vámi všemi zase příště.

Poděkování

Když jsme s mým manželem Charliem navštívili Aljašku, abychom udělali výzkum některých detailů pro tuto knihu, užili jsme si spoustu legrace. Ačkoli je město Benedict smyšlené, navždy budeme s láskou vzpomínat na dobu strávenou ve městech Gustavus a Juneau.

Děkujeme všem z chaty Annie Mae, kde nás nejen přivítali, ale kde jsme se cítili v jejich krásném (ačkoli opravdu primitivním) světě jako doma. Měli jsme štěstí, že jsme během pobytu potkali několik milých přátel.

Děkuji Sarah a Andymu Pernickovým. Srdečně je zdravím. Jste připraveni se vrátit?

Děkuji autorce Kate Carlisleové, která mě zachránila, když jsem řekla, že potřebuji opravdu dokonalý název. A zabralo jí to jen pár vteřin.

Děkuji své agentce Jessice Faustové, jež vždy pracuje s plným nasazením, ale v tomto případě svoji práci posunula na zcela novou úroveň. Navždy budu vděčná za její trpělivost a vytrvalost.

Za vše děkuji své redaktorce Hannah Braatenové. Tentokrát však především za to, že téhle knížce věřila.

Díky skvělé korektorce Nettie Finnové, redaktorovi Billu Warhopovi, autorovi obálky Jonathanu Bushovi a všem z nakladatelství Minotaur. Všichni jste báječní.

Moje rodina naplňuje definici podpory. Děkuji vám, Charlie a Tylere. Mám štěstí, že vás oba mám.

Jedna

Pokud člověka znenadání přepadne nový nápor hrůzy, dobré je, že zapomene na všechno ostatní, čeho se bál. Přinejmenším dočasně.

Pilot, jenž seděl vedle mě v dvoumístném vrtulníku, natočil téměř bezzubý úsměv mým směrem a hlasitě pronesl: „Dneska to trochu drncá. Na to si zvyknete.“

O tom jsem pochybovala, ale byla jsem příliš vyděšená, než abych mu odpověděla. Kromě toho jsme museli křičet, abychom se přes motor navzájem slyšeli. Sluchátka, která jsme si oba nasadili, sloužila spíš jako pouhá ochrana uší. Ztěžka jsem polkla a přikývla. Byla jsem si jistá, že můj obličej získal šedivou barvu a rty se mi zúžily.

Aspoň tak jsem kdysi popsala pocit hrůzy, který zažívala jedna z mých postav. Někde hluboko v mysli jsem cítila potěšení, že jsem ten popis věrně zachytila. A pak se letadlo znovu prudce zhouplo a můj žaludek ho téměř ihned následoval. Kromě hrozícího pádu jsem zapomněla na všechno – včetně postav.

„Uf,“ řekla jsem a snažila se popadnout dech.

Pilot jménem Hank se zasmál a poškrábal se na bradě. „To nic není. Jak jsem říkal, zvyknete si.“

Neletět už vícekrát v podobném letadle by mohl být dobrý důvod, proč nikdy neopustím svůj nový domov. Benedict na Aljašce mi bude určitě vyhovovat. Všechno bude v pohodě. Já tam budu v pohodě. Pořád nohama na zemi. Úplně v pohodě.

Proletěli jsme vrstvou šedivých mraků, jež se rychle rozptýlily, a ukázal se svět pod námi. Při tom pohledu jsem zalapala po dechu, ale byla jsem si jistá, že to Hank neslyšel. Mířila jsem do malé vesnice, ale shora jsem viděla jen krajinu, která byla tak nádherná a gigantická, že se rozpínala až k okraji mé duše. Hory, oceán, vodní přítoky, divočina. Velké dílky zeměpisné skládačky s dlouhými hranicemi. V porovnání s nimi se vrtulník a naše malá já jevíly jako pouhé skvrnky. Tiše jsem sama sobě připomněla, že je to přesně to, co jsem chtěla, co jsem hledala. Pokud mě to širé místo celou nepohlítí, určitě mě dobře schová.

„Co to máte?“ zeptal se Hank a kývl směrem k věci, která mi ležela na klíně.

„Psací stroj,“ odpověděla jsem hlasitě a dívala se na Hanka. Pokud by mě neslyšel, mohl by mi snad odezírat z úzkých rtů.

„Musíte to pevně držet,“ řekl.

Nepřikývla jsem, ale svírala jsem starý kufřík s psacím strojem značky Olympia, jako by mi šlo o život. Kdybych umřela a stroj by zůstal neporušený, aspoň by moje agentka nebo redaktorka získaly hezký suvenýr.

„Vy píšete?“ zeptal se Hank.

„Někdy,“ zalhala jsem. Ve skutečnosti píšu hodně. Jako spisovatelka jsem strávila téměř celý život psaním na stroji. Přinejmenším dříve. Psací stroj Olympia jsem si s sebou vzala v naději, že budu schopná znovu pracovat. Stále mám termíny. Jen musím zjistit, jestli můžu udělat, co potřebuju, abych je dodržela. Psát. Tvořit. Přijít se smyšlenými příběhy, thrillery. „Je to rodinné dědictví,“ znovu jsem zalhala.

Stroj jsem koupila před dvanácti lety v zastavárně ukryté v lesích u města Ozark v Missouri. Každý ze svých šesti románů, které se staly bestsellery, jsem napsala na něm. Ale ani o nich Hankovi nic neřeknu.

„Jo?“

Přikývla jsem.

„Fajn. Skvělý,“ opáčil a pohledem přelétl po jizvě ve tvaru písmene C na straně mé hlavy.

Abych si mohla nasadit sluchátka, musela jsem si sundat čepici, která jizvu zakrývala. Svorky už byly odstraněné a vlasy kolem jizvy po chirurgickém vyholení dorůstaly, avšak linie řezu byla stále nápadná. Aspoň bez čepice. Pravděpodobně zůstane navždy znatelná, jak řekl neurochirurg. Lékařka se o tom zmínila poté, kdy mi oznámila, že můj mozek neutrpěl závažné poškození a zcela se zotaví. Pocit úlevy potlačil jakoukoli marnivost, ale Hankův pátravý pohled způsobil, že mě zaplavila vlna rozpaků. Snažila jsem se je zahnat.

„Proč letíte do Benedictu?“ pokračoval Hank po chvíli. Na jizvu se nezeptal.

„Stěhuju se tam,“ odpověděla jsem.

„Proč?“ Pátravě si mě změřil. V jeho pohledu nebyla ani stopa lascivnosti, pouze zvědavost.

„Chtěla jsem na chvíli vypadnout.“

„Mise splněna, mladá dámo. Je to skvělé místo. Zamilujete si ho. A je to místo pro lidi, kteří chtějí na chvíli vypadnout. Nebo navždycky, předpokládám.“

Vnitřně jsem se příkrčila před oslovením „mladá dámo“, ale věnovala jsem muži, jenž má dočasně kontrolu nad mým přežitím, další chápající, i když nucený úsměv.

„Kde budete bydlet?“ zeptal se.

„Mám pokoj v hotelu Benedict House.“

Byly to fotky starého hotelu, které jsem našla v nemocnici na internetu a které mě nakonec přesvědčily, abych se vydala do Benedictu na Aljašce.

Omšelá dvoupodlažní budova na rohu malinkého malebného centra, jehož ruská architektura působila zajímavě. Bílá budova s modrým lemováním a zlatou kopulí na vrcholu. Svým způsobem

budila jak přátelský, tak královský dojem. Nezničitelný. Trochu připomínala pevnost. Na počítači doktorky Generové – takže mě nikdo nemohl vystopovat – jsem si také prohlédla fotografie blízké zátoky Glacier, okolní hory a ledovce, které vypadaly velké, ale ne tak velké, jako když je člověk vidí osobně. Byl to právě tenhle starý hotel – místo slibující jistotu a bezpečí –, co mě k rozhodnutí přimělo. A stejně jsem neměla příliš času zvažovat mnoho možností. Proplížila jsem se do kanceláře, abych mohla počítač nepozorovaně použít, přibližně na patnáct minut. Kancelář jsem opustila ve chvíli, kdy zpoza rohu vyšla sestra. Usmála se na mě a pohledem zabloudila k mé jizvě, která před dvěma týdny byla ještě zřetelnější. Nezdálo se, že by sestru zajímalo, proč mě vidí v nemocničním županu a v tepláčkách na chodbě v křídle budovy, kde se nacházejí pouze kanceláře lékařů.

„Aha. Co jste udělala, že jste se dostala do Benedict House?“ zeptal se Hank.

„Nerozumím, co tím myslíte,“ opáčila jsem po chvíli.

Podíval se na mě. Obočí měl zamračené a ústa semknutá. „Co víte o Benedict House?“ zeptal se.

„Jde o bývalý ruský pravoslavný kostel, který přestavěli na hotel a kde měli volný pokoj.“

„Aha. To je zajímavé.“

Podívala jsem se na něj. „Co je na Benedict House špatného?“

„Nevěděl jsem, že otevřeli, aby *pronajímali* pokoje.“ Znovu se rukou poškrábal na bradě.

„Hotel, ve kterém se nepronajímají pokoje?“

„No,“ opáčil a sám pro sebe potřásl hlavou. „To není důležité. Vydržte, už jsme skoro na místě.“

Letadlo kleslo a naklonilo se, takže jsem sevřela psací stroj ještě pevněji. Přála jsem si, aby naše tajemná konverzace o Benedict House pokračovala už jen proto, aby odpoutala moji pozornost od blížící se havárie.

Znovu jsem se zahleděla na krajinu a pokusila se pravidelně dýchat. Před pár hodinami jsem vystoupila v Juneau z dopravního letadla normální velikosti a přivítal mě studený, deštivý den. Jenže výhled z okna většího letadla na pobřežní město mě přiměl k zamyšlení, jestli jsem si ho neměla zvolit raději než Benedict. Juneau není velké město, ale je civilizované. Tady jsem příliš civilizace neviděla, když jsme prolétli mraky a ocitli se pod nimi.

Ale opět – přesně to jsem chtěla.

„Tam, kde není oceán, je tolik zeleně,“ poznamenala jsem, ovšem očima jsem prozkoumávala oceán a hledala stín či ocas velryby. Voda byla velmi čistá, ale i když jsem zahlédla několik člunů, po velrybách nebyla ani památka.

„Co tím myslíte?“ zeptal se Hank.

Znovu jsem se na něj podívala. Byla jsem si jistá, že mluvím hloupě, ale v představách jsem si vytvořila určitý obrázek. „Je tady víc zelených stromů, než bych čekala. Nejenom sních, oceán a ledovce.“

„Je červen. Na vrcholcích vyšších hor pořád leží sních a ledovce a oceán nezmizely, ale většinou tady najdete lesy. Smrky sitka a jedlovce Mertensovy. Možná jste zahlédla ledovce u Juneau, ale až přistaneme, žádné neuvidíte. Budete si muset zajet k zálivu. Můžete si vzít člun, kdybyste chtěla.“

Mimo Juneau jsem žádné ledovce nespatrila a sama sebe jsem se ptala, jak jsem je mohla propásnout. Pod námi se najednou objevila široká řeka, jejíž šedozelená zpěněná voda proudila směrem k moři. Ta přirozená krása byla přímo dechberoucí, neskutečná. A zároveň divoká. Tady matka příroda vždy vyhraje.

„Tamhle je letiště,“ naznačil Hank kývnutím.

Žádné letiště jsem nezaregistrovala, takže jsem sledovala jeho pohled za řeku. Okraj lesa lemoval vydlážděný pás. Na jeho druhé straně stála průmyslová budova, ani velká, ani příliš malá. Mezi budovou a pásem stál někdo na věži, což mi připomnělo scénu kdysi

na hřišti při středoškolském fotbalovém zápase syna mé kamarádky: jak nějaké dítě stálo s kamerou nad davem a natáčelo. Ve skutečnosti tamta věž vypadala robustnější než ta, na niž jsem se právě dívala. Zdálo se, že se nejistě naklání.

„Ten muž v dřevorubeckém kabátě drží před očima dalekohled?“ zeptala jsem se.

„Jasně, to je Francis. Zajímá nás šachovnicová vlajka. Ta znamená, že míříme správným směrem a můžeme přistát. Vysílačka ne vždycky funguje.“

I když o řízení letového provozu nevím vůbec nic, nemyslím si, že jsou šachovnicové vlajky součástí jakýchkoli oficiálních předpisů. Přesto jsem sledovala Francise a doufala, že nám dá signál. Když zvedl paži a zamával vlajkou, cítila jsem zvláštní úlevu smíchanou s radostí.

„Dostali jsme povolení,“ řekla jsem.

„Výborně!“ opáčil Hank. „Držte se.“

Zdálo se, že letadlo směrem k přistávacímu pásu zrychluje. Nejenže jsem svírala psací stroj, ale zapřela jsem se nohama o podlahu, jako kdybych mohla být nápomocná při tom, co zcela jistě bude drsným přistáním.

Pevně jsem zavřela oči okamžik předtím, než se kola dotkla země. Očekávala jsem, že v těsném kokpitu budu poskakovat a narážet, ale nic takového se nestalo. Přistání proběhlo hladce a ani přes silné přetížení jsem se vůbec necítila nepříjemně. Otevřela jsem oči.

Zastavili jsme přímo u budovy, asi tři metry od hustého lesa z druhé strany letadla. Pás nebyl zrovna v nejlepším stavu, ale zdálo se, že se Hankovi podařilo vyhnout největším výmolům. Na okamžik jsem se cítila ohromená.

„Tamhle je Gladys.“ Hank kývl směrem ke stromům.

Opět jsem sledovala dráhu jeho pohledu. Vteřinu mi trvalo, než jsem zaznamenala, na co se Hank dívá. Les byl hustý, tmavý a stinný a na přední sklo dopadaly drobné kapky deště.

„To je los,“ řekla jsem konečně, když stvoření vystrčilo svou gigantickou hlavu mezi větvemi.

„Jo. Gladys ráda vítá letadla. Pokud se tady zdržíte, poznáte ji. Je přátelská, ale *je* to los, takže buďte opatrná.“

„Na jaká další divoká zvířata tady narazím?“

„Na všechna.“ Hank pokrčil rameny.

„Fajn.“ Nemohla jsem od losa odtrhnout pohled. Fascinovalo mě, jak pozorně nás Gladys sleduje a dívá se přímo na mě velkýma hnědýma inteligentníma očima. Pohlédla na Hanka, na mě, znovu na Hanka a pak se stáhla a zmizela ve stínu.

Nikdy předtím jsem losa neviděla. Nevěděla jsem, co znamená „veškerá divoká zvěř“ kromě losů a medvědů nenasytných po lososech, kteří plavou proti proudu, aby nakladli jikry. Samozřejmě jsem viděla fotografie, ale i když jsem tady byla jen pár okamžiků, už jsem věděla, že fotografie nemůžou plně vystihnout toto místo. Zemi, která je zbarvená mimo hranice všeho, co jsem kdy poznala nebo si dokázala představit. Špatně jsem se připravila. Tento svět je jiný než ten můj, úplně jiný. A znovu jsem si připomněla, že tak jsem to chtěla. Mise splněna, mladá dámo, řekl mi Hank. A Aljašky jsem se nebála tolik, jako jsem se bála důvodu, proč jsem právě do těchto končin utekla.

Hank manévroval letadlem, projel těsnou pravou zatáčkou, stále se vyhýbal hlubokým vyjetým kolejím a trhlinám na přistávacím pásu a zastavil nedaleko věže, z níž právě slézal Francis. Pilot mi pomohl vystoupit z letadla s mým psacím strojem a jediným batohem, který jsem si s sebou vzala. Sáhla jsem do něj pro kšiltovku s logem chicagského baseballového týmu a rychle si ji nasadila. Kolena jsem měla trochu vratká, ale věděla jsem, že to přejde. Oblékla jsem si jen větrovku a pod ni tričko. Venku bylo chladno a větrno a hrozilo, že se slabý déšť může každým okamžikem změnit ve vydatný liják. Přistáli jsme pod mírně zataženou oblohou, ale viděla jsem, že naším směrem plují tmavé mraky.

„Jaký byl vítr?“ přivítal nás Francis a zastrčil si šachovnicovou vlajku do zadní kapsy.

„Nebyl nejhorší,“ odpověděl Hank.

Nemohla jsem do konverzace přispět svým méně pozitivním tvrzením, ani kdybych chtěla. Na okamžik jsem bez dechu nebyla mocna slova a hrdlo se mi sevřelo, když mi pohled padl na Francisův kabát. Dřevorubecký kabát s červeno-černými kostkami. Vsadila bych se, že se jedná o zcela běžný typ, především tady. Když jsem spatřila Francise na věži, žádnou spojitost jsem nezaznamenala, ale teď ano. Nebo něco uvnitř mě samé ji vidělo. Levi Brooks, muž, který mě unesl, nosil stejný kabát. Náhle jsem cítila jeho drsnou strukturu, jako když mě popadl kolem krku. Až do této chvíle jsem si nevzpomněla, že mě chytil tímhle způsobem. Najednou jsem v nose a krku cítila jeho kyselý zápach i puch z vnitřku jeho dodávky, hnilobný a syrový. V duchu jsem se oklepala a odkašlala si. Vzpomínky se kousek po kousku vracely, ale teď na ně není ten správný čas. Musím se ovládat.

„Vy dva jste dvojčata,“ řekla jsem, když jsem ze sebe setřásla podivnou a naštěstí pomíjivou otupělost a podívala se z jednoho na druhého. Mohlo jim být hodně přes šedesát, oba měli stejně nepoddajné šedé vlasy a přátelské hnědé oči. Jeden z nich si vlasy česal napravo, druhý nalevo a Francis měl více zubů než jeho bratr.

„Ano, madam, jsem Francis Harvington.“ Napřáhl ruku a oblouky obočí se mu spojily nad zvědavýma očima.

Vzala jsem si od Hanka psací stroj, opřela si ho o bok a stiskla mu ruku. „Beth Riversová. Ráda vás poznávám.“ Prsty jsem měla studené, ale doufala jsem, že si to Francis spojí s chladným počasím. Chvěly se mi prsty? To jsem nedokázala říct.

„Nápodobně,“ opáčil Francis, ale ruku mi stále držel. „Jste v pořádku?“

„Jistě, jen se snažím postavit pevně na nohy,“ odpověděla jsem s příliš napjatým úsměvem.

Pustil mi ruku, s Hankem si vyměnili rychlý pohled a pak se ke mně znovu obrátil. „Dobře. Vítejte v Benedictu. Zajistili jsme někoho, kdo vás odveze do města, ale ještě tady není. Nechcete zajít dovnitř, dát si hrnek kafe a trochu se usušit?“ Kývl směrem k budově naproti věži. Připomínala mi kovovou obří boudu, která stává na dvorku za domem. V dohledu nebylo žádné další letadlo.

„Moc ráda. Díky,“ řekla jsem.

Ačkoli cestu zahájily a po celou dobu ji provázely zoufalství a strach, jsem tady. Dostala jsem se na Aljašku, do oblasti, kam není snadné se dostat. Konečně jsem v bezpečí, nebo jsem se přinejmenším dočasně cítila bezpečněji. Úleva, která mě náhle zaplavila, byla překvapující a do očí mi vstoupily slzy. Zamrkala jsem, popotáhla a na okamžik jsem se vyhnula očnímu kontaktu, dokud jsem neovládla své neuspořádané emoce. Cítila jsem vděk, že prší.

Věděla jsem, že je držím pohromadě jen s pomocí toho nejtenčího vlákna, ale i to bylo lepší než nic. Krok za krokem. Jedna noha před druhou. Dokážu to.

„Vezmu to.“ Francis popadl psací stroj a otočil se k budově. Chtěl vzít i můj batoh, ale přehodila jsem si ho přes rameno. Odvrátila jsem od něj zrak a zadívala se k temnému a hustému lesu. Zajímalo by mě, jak se Gladys podařilo projít těsným bludištěm, které stromy vytvořily.

Hank s Francisem si znovu vyměnili pohled a pak se Hank omluvil a vrátil se do letadla. Následovala jsem Francise a otřela si slzy. Cestou jsem pozorovala okolí, ale neviděla jsem nic kromě přistávacího pásu, letištní budovy a lesa. Žádní další lidé nenastupovali do letadel nebo nepřistávali. Vlastně tady žádné jiné letadlo nestálo. Nikdy předtím jsem v červnu nezažila, aby deštivé počasí bylo tak studené, ale uvnitř budovy bylo teplo.

Nebyl zde žádný přepych. Napravo stála odbavovací přepážka a vlevo malý jídelní kout, kde u stolů sedělo několik lidí, kteří se dívali do svých laptopů. Francis si musel všimnout mé zvědavosti.

„Dobrý internet máme jen tady a v knihovně. Ta v poledne na hodinu zavírá. Až zase otevrou, všichni odsud zmizí a zamíří zpátky do knihovny. Máme tu dobré obložené bagely. A taky levné.“

Přikývla jsem. Dobrý internet jen na dvou místech? Benedict se stával stále lepším a lepším.

Francis nás vedl kolem odbavovací přepážky ke kanceláři a k místnosti, která zřejmě sloužila jako úschovna zavazadel a současně byla i jedním z největších mrazáků, jaké jsem kdy viděla. Buď si opět všiml mé zvědavosti, nebo byl zvyklý takovou prohlídku dělat.

„To je na ryby,“ řekl. „Jedí sem hodně lidí, co loví ryby. Nechají si ryby zpracovat – víte, nafiletovat a zmrazit – dole u Pipa. A my pak jejich ryby uskladníme, dokud neodjedou z města.“

Znovu jsem přikývla a následovala Francise do kanceláře. Vybidl mě, abych se posadila, a psací stroj postavil na okraj uklizeného stolu. Roh místnosti zabírala bachratá kamna, jejichž mohutná trubka kouřovodu ústila do stropu. Jednu stěnu tvořily police přecpané něčím, co vypadalo jako oficiální letištní záznamy a letecké zápisníky.

Francis mi podal ručník. „Donner, váš odvoz, by tady měl být za chvíli.“

„Kdo mi ten odvoz zařídil?“ zeptala jsem se a ručníkem si osušila ruce a obličej. Neměla jsem čas na nic víc, než abych zavolala do hotelu, rezervovala si pokoj a zajistila si letenku. „Hotel?“

Francis pokrčil rameny. „Asi. Podrobnosti neznám.“ Věnoval mi rychlý úsměv a sklonil se ke kamnům. Otevřel dvířka a prohrábl hořící kousky dřeva. „Samozřejmě to není moje věc.“

„Díky,“ opáčila jsem, ale úplně jsem nechápala, co tím měl na mysli.

Francis zavřel dvířka kamen, postavil se a otřel si ruce do džínů. Pak přešel ke konvici s kávou. „Další zavazadla?“

„Tohle je všechno,“ odpověděla jsem.

Podíval se na mě s očekáváním, ale nic jsem nedodala. Obsah batohu tvořily věci, které jsem potřebovala k práci, pár toaletních

potřeb, několik triček a pár kusů spodního prádla. Všechno, co jsem mohla koupit za hotové v dárkovém obchodě v nemocnici. Máma zašla ke mně domů a přinesla mi laptop a přenosný skener, který převáděl text psaný na stroji do formátu preferovaného mým nakladatelem. Máma mi věci donesla do nemocnice a neptala se, k čemu je potřebuju. Udělala by cokoli, o co bych ji požádala, aniž by musela chápat důvod. Millicent Riversová a já jsme žily tento druh života od mých sedmi let – život nepředvídatelný a v běhu. Naše tichá komunikace mezi matkou a dcerou stavěla na tom nej-jednodušším: na důvěře. Najednou mi chyběla. Zase ji uvidím. Nebudu se skrývat věčně. Doufám.

Francis se otočil a přinesl mi hrnek s obrázkem smějící se žáby, ze kterého se kouřilo. Posadil se na židli u stolu, ale sám si nenalil.

„Pocházíte odsud?“ zeptala jsem se.

„Jo. Narodili jsme se i vyrostli tady. Náš táta sem přišel hledat zlato a zbohatnout. Zlato nenašel, ale uspěl s letadlem. A Hank teď létá a já řídím letový provoz. Máme další letadla, i když ne moc.“

„Větší letadla?“ zeptala jsem se.

Francis se zasmál. „Některá jsou trochu větší. Osmimístná, ale máme i pár docela malých. Kromě trajektem, který jezdí v zimě jen jednou týdně a v létě třikrát, se sem člověk jinak nedostane.“

„Je možné sem přijet lodí?“ To se mi při mém rychlém průzkumu nepodařilo zjistit.

„Jistě. Trajektem z Juneau. Výletní lodě kolem projíždějí, ale nezastavují. Velkou část roku skoro nikdo nepřijíždí ani neodjíždí. Není to možné kvůli počasí.“

Byla jsem ráda, že přístup do této oblasti je aspoň část roku omezený. Fajn, svůj rychlý průzkum jsem provedla vcelku dobře, někuli perfektně. „To je dobře.“

„Jste zvyklá žít mimo civilizaci?“

„Ne, celý život jsem žila v Denveru v Coloradu. Tohle je poprvé, kdy jsem... odjela pryč.“ Další lež. Ve skutečnosti jsem žila

v Miltonu, malém městě v Missouri Ozark, a v St. Louis, když se začaly prodávat moje knihy. Žádný Denver. Tím lépe.

Francis stáhl obočí a kousl se do rtu. „Aha. Zvyknete si tady a snad nebudete muset zůstat moc dlouho.“

„Těším se na to, že tu budu.“

Věnoval mi rychlý soucitný úsměv. „Dobře. Hádám, že asi máte pozitivní přístup.“ Naklonil se na židli dopředu a loktem se opřel o koleno. „Někoho jste zabila nebo něco takového?“

„Ne!“ opáčila jsem a hladina kávy v hrnku se žábou, který jsem si postavila na nohu, se rozvlnila. „Jen jsem potřebovala od všeho utéct.“

Přikývl, jako by naznačoval, že ví své. „No, budete bydlet v Benedict House. Je to už nějaká doba, kdy jsme ve městě měli obviněného vraha. A to se jednalo o sebeobranu. Velká část z nich jsou pachatelé nenásilných trestných činů a většinou pocházejí z Anchorage. Jen mě to zajímalo.“

„Já... myslím, že vám nerozumím. V Benedict House jsou vrazi?“

Francis se na mě dlouze zadíval a promnul si bradu stejně jako jeho bratr. „Zatracená Viola, ona vám to neřekla, že ne? Vzala si od vás peníze, ale nic vám neřekla. Bylo jí doporučeno, aby se chovala náležitě, ale je to chamtivá ženská. Ach bože, vsadil bych se, že došlo k velkému nedorozumění.“

Kousky skládačky jsem tedy znala, nicméně jsem doufala, že jsem je dohromady složila špatně. Musela jsem to slyšet.

„Prosím, řekněte mi, co je vlastně Benedict House?“ požádala jsem.

„Je to dům na půli cesty. I když jen pro ženy.“

„Nejsem si jistá, že tím se to zlepšilo.“ Na okamžik jsem se zamyslela. „Ale vlastně ano, je to trochu lepší. Ačkoli v domě na půli cesty stejně bydlet nebudu. Půjdu prostě někam jinam.“

„Možná že něco najdete. Máme tady k pronájmu pár letních chat a srubů, jenže je červen a většina z nich už je obsazená. V téhle oblasti

se dobře rybaří. Lidi jezdí pozorovat velryby nebo sjíždět řeku a kousek odsud leží národní park Glacier Bay.“ Přikývl. „Nejsem si jistý, že něco najdete rychle. Ostatní, kteří nebyli usvědčeni ze žádného zločinu, v Benedict House také přespalí bez nějakého incidentu. I když se jednalo o jednu nebo dvě noci a uvázli tady, tak neměli žádnou jinou možnost. Na jak dlouho jste si zarezervovala pokoj?“

Ztěžka jsem polkla nad ironií, že si mě, která jsem se sama stala obětí, což bych si před třemi týdny nedokázala ani představit, spletli se zločincem. I když takovým, který spáchal nenásilný trestný čin. Vzpomněla jsem si na přátele a bývalé kolegy z policejního oddělení v Miltonu v Missouri. Než mi začaly vycházet knihy, pracovala jsem na oddělení jako sekretářka, dispečerka a neuvěřitelným zvratem událostí jsem se také stala jejich expertem přes matematiku. Této situaci by se od srdce zasmáli. Byly doby, kdy bych se nadšeně ponořila do průzkumu kvůli knize, jejíž děj by se odehrával v domě na půli cesty. I když po posledních třech týdnech s menším nadšením. Odpustila jsem si sardonický smích. „Myslela jsem si, že dva měsíce budou v pohodě.“

Francis se usmál, ale tentokrát s větší lítostí. „No, do té doby by se snad něco mohlo najít.“

„Skvělé.“

Jedinou osobou, která věděla, kam odjíždím, byla hlavní vyšetřovatelka mého případu. Detektiv Majorsová přísahala, že Leviho Brookse najde a posadí ho za mříže. A také přísahala, že udrží v tajnosti místo, kam utíkám. To ona mě odvezla přímo z nemocnice na letiště a celou dobu mě upozorňovala, že s mým „samovybíráním“ nesouhlasí. Překvapilo ji, co všechno jsem si naplánovala, zatímco se budu zotavovat z operace mozku nutné k odstranění subdurálního hematomu a z různých řezných ran, škrábanců a modřin, které jsem si přivodila, když se naskytla krátká a prchavá příležitost, abych vyskočila z Brooksovy dodávky. Aspoň tak si pamatuju, že se to stalo. Sledem událostí si stále nejsem stoprocentně jistá.

Pokoj jsem si rezervovala u osoby jménem Viola. Použila jsem dárkovou kreditní kartu, kterou jsem koupila v dárkovém obchodě. A na telefonní číslo jsem zavolala přes ústřednu z nemocničního pokoje, v němž jsem neležela. Falešné jméno jsem používat nemusela. Dokonce i Brooks si myslel, že mé pravé jméno je Elizabeth Fairchildová, a ne Beth Riversová. Za to si zásluhu musí připsat máma, která přišla s nápadem, abych používala umělecké jméno, když jsem před deseti lety – po čtyřech letech kariéry sekretářky – zaslala svoji první knihu nakladateli. Myslela si, že se tak určitým způsobem separuju od svého běžného zaměstnání a jakéhokoli věhlasu, kterého bych snad mohla dosáhnout. Prorokovala, že mě psaní, nebo aspoň moje knihy, proslaví. A měla pravdu.

Ale nikdo z nás nepředpověděl, že mě někdo jako Levi Brooks vykoření z vlastního života.

Máma chtěla, abych si vybrala umělecké jméno i z jiného důvodu. Když mi bylo sedm, můj otec zmizel a matčin život se převrátil vzhůru nohama a naruby. Můj také, ale matka byla posedlá. A stále je. Nevíme, co se s mým tátou stalo, ale máma chtěla, aby s ním můj úspěch, o němž věděla, že přijde, neměl nic společného. Ať už byl on, či jeho tělo kdekoli.

V tuhle chvíli jsem to já, jen Beth Riversová, ačkoli nikdo z Benedictu nikdy nevěděl, že jsem také Elizabeth Fairchildová, což je jméno, které použila dokonce i média, když vyprávěla můj příběh.

Nakonec najdu jiné místo, kde budu bydlet. A doufejme, že rychle. „Říkal jste, že spáchaly nenásilné trestné činy, mám pravdu?“

„Ano, madam. Většinou se jednalo o krádeže. A podvody. Takže si dávejte pozor na svoje věci.“ Zvedl obočí.

„Dobře.“ Napila jsem se silné kávy.

Dovnitř naší budovy dolehl rachot hlasitého motoru.

„To vypadá na Donnerův nákladák,“ poznamenal Francis.

Postavil se a dlouze se na mě zadíval. Sáhl pro kus papíru a tužku. „Tady je moje číslo. Vím, že mě a mého bratra neznáte, ale jestli to

na vás bude v Benedict House moc, máme jeden nebo dva pokoje navíc. Zavolejte mi nebo někoho požádejte, aby vás nasměroval k Harvingtonovým. Budete u nás vítaná.“

Po příliš dlouhém váhání jsem si papírek vzala. „Děkuju.“

Předtím než mě Brooks pronásledoval a unesl, bych toto gesto brala jako milé a laskavé. Dokonce i teď, ačkoli se mi hrdlo začalo stahovat panikou.

„Prosím, nebojte se,“ řekl Francis. „Taková prostě jsme. Přátelství a důvěra se na Aljašce vytvářejí rychle. Musí to tak být. Matka příroda je tady brutální. To je v pořádku, chápu vaše obavy. Poptejte se na nás. Jsme neškodní.“

Nad rtem mi vystoupila tenká vrstvička potu. „Děkuju, Francisi. Je to od vás velmi laskavé. Vůbec se nebojím. Jsem dojatá. Trochu mě rozhodila skutečnost, že jsem si rezervovala pokoj v domě na půli cesty, ale vaším pozváním jsem opravdu poctěná.“

Věnoval mi dlouhý a zkoumavý pohled. Evidentně mým lžím nevěřil, ale přesto přikývl. „Dobře. Pojďme k Donnerovu nákladáku. Je netrpělivý a obávám se, že nečekal, že dneska někoho poveze. Soudě podle všech těch květnatých výrazů, které použil, když mi volal. Snažte se jeho podrážděnost ignorovat.“

Francis popadl psací stroj a zamířil ke dveřím. Podržel mi je a ustoupil, abych mohla projít jako první.

Proti projevům podrážděnosti jsem se obrnila a vyšla zpátky do deště na malé parkoviště.

Dvě

Donner Montgomery neměl dobrou náladu. Bylo snadné to poznat, i když jsem z jeho tváře viděla jen oči. A také obočí, pod kšiltovkou s logem firmy Chevrolet. Tmavé vousy měl tak dlouhé a huňaté, že zakrývaly, jak se mračí. A to bylo, soudě dle jeho neklidných zelených očí, patrné. Poté, co nás Francis představil, vzal Donner můj psací stoj a zvedl ho způsobem, jako by se ho chystal neopatrně mrsknout za sedadlo spolujezdce ve svém nákladáku. Jednalo se o značku Ford, což bylo v zajímavém rozporu s kšiltovkou, jak jsem si v duchu poznamenala.

„Může se to rozbít,“ upozornila jsem ho, než stačil Olympii odhodit.

Neklid v jeho očích se změnil na zřetelně otrávený výraz, ale stroj opatrně položil do prostoru za sedadlem. Zvedl ruku k popruhu mého batohu.

„Vezmu to,“ řekla jsem a odtáhla od něj rameno.

„Naskočte si,“ opáčil, zezadu obešel auto a usedl na místo řidiče.

Poslechl jsem ho. Připoutala jsem se a přitom si všimla opotřebované tenké látky na sedadle a mastných skvrn podél kovově šedého pásu. Vnitřek auta mi připomínal nákladák mého dědy, když jsem byla malá holka. Děda býval v Miltonu policejním náčelníkem. Chvilí byl i mým šéfem. Jeho auta byla vždy stará, plná různých věcí, špinavá a voněla po oleji, což by se více hodilo k mechanikovi než k policejnímu důstojníkovi. Milton zažil vážné zločiny a téměř se stal dopravní tepnou pro pašeráky drog a obchodníky s lidmi, ale

děda město takového osudu ušetřil. Býval skvělým šerifem a kutilem. Když právě nezachraňoval Milton, trávil volný čas ve stodole pod kapotou nějakého auta. Popotáhla jsem, protože mi ta vůně vrátila vzpomínky, jež mi udělaly radost.

Jakmile se Donner usadil, zavrčel něco nesrozumitelného a otočil klíčkem. Připadalo mi, že motor je téměř stejně hlasitý jako v letadle.

Nechoval se zrovna přátelsky, ale to bylo v pořádku. Stejně jsem neměla náladu na společenskou konverzaci. Vzala jsem na vědomí, co má na sobě – bundu správce národního parku, vybledlé džíný a pracovní boty. Je správce také policista? Předpokládala jsem, že ano, ale nebyla jsem si jistá a nechtěla jsem se ptát. Jestli je policajt, zajímalo by mě, zda se všichni poldové z malých měst rádi hrabou pod kapotou svého starého nákladáku. Když se k životu probudilo topení, připomněla jsem si, že ve zbytku světa vládne léto. Zachvěla jsem se a Donner stočil pohled mým směrem. Tiše jsem seděla a doufala, že cesta nebude trvat dlouho.

„Odkud jste?“ zeptal se po chvíli, když pootočil starou páčkou, aby se teplý vzduch ještě více ohřál. Přinejmenším jsem něco takového předpokládala, ale nebylo snadné určit, zda funguje.

„Z Denveru.“ Podívala jsem se na jeho profil. Nehledě na jeho plnovous a přístup jsem musela připustit, že je přitažlivý. Přinutila jsem se pohled odvrátit a v duchu se ptala sama sebe, proč jsem si toho vůbec všimla.

Když jsem dál nic neříkala, pokračoval: „Panečku, to je pěkně daleko. Co jste udělala, že jste se dostala tady na Aljašce až do Benedict House?“

„Ale ne, já nejedu do Benedict House kvůli jeho... statusu. Prostě jsem si tam pronajala pokoj. Nikdo mi neřekl, že bych to dělat neměla.“

Přikývl a jeho podrážděnost a rozladění náhle vyprchaly. Možná jsem si nemusela nic vymýšlet. Jen jsem mohla nechat všechny

předpokládat, že jsem kriminálnice potřebující rehabilitaci. Přála jsem si, aby mě to napadlo. Přála jsem si, abych věděla, co je Benedict House, když jsem mluvila s Violou. Mohl existovat způsob, jak by to fungovalo.

„Zatracená Viola. Takže jste tady jen na návštěvě?“ zeptal se.

„Ne, stěhuju se sem asi tak na rok. Pokoj jsem si zarezervovala na pár měsíců, než uvidím, kam půjdu dál. Budu muset zjistit, jestli se mi podaří brzy najít něco jiného.“

„Gril se o to postará,“ řekl.

„Kdo je Gril?“

„Policejní náčelník. Ten mě poslal, abych vás vyzvedl. Nevysvětlil mi, že..., no, myslel jsem si, že jedu pro dalšího zločince.“

„Policejní náčelník?“ zopakovala jsem, přičemž se mi v hlavě rozezněly varovné zvonky a rozblikaly červené kontrolky. „Proč by ho zajímal někdo, kdo přijel do města, když není kriminálník?“

Donner se na okamžik zamyslel. „Asi máte pravdu. Možná že mu Viola řekla, o co jde, a tak si myslel, že by vás měl varovat. Oficiálně nejsme ani město. Náčelník Gril zná odsud všechny. Žádný další vzkaz mi nenechal. Nemohl pro vás zajet, protože ho odvolali na místo činu.“

Přikývla jsem, ale pořád mě zajímalo, jak se náčelník Gril dozvěděl o mém příletu, a měla jsem v plánu co nejdříve to zjistit. „Co se stalo? Na jaké místo činu?“

„Jednoho z našich rezidentů našli mrtvého.“

Ztěžka jsem polkla. Srdce se mi rozbušilo a nad rtem mi znovu vystoupil pot. Reakce ve formě paniky se dostavila rychle. Zadrž! Neexistuje jediný důvod si myslet, že nějaké úmrtí v Benedictu má cokoli společného se mnou nebo s Brooksem. Přinejmenším prozatím ne, dřív než se vůbec dostanu do města. Přesto ve mně panika narůstala a rozpíjela se jako vylitá tekutina.

„Vražda?“ Samotnou mě ohromilo, že jsem promluvila tak vyrovnaným tónem.

„Ještě neznám details, ale Gril měl dost napilno.“

„Dochází ve městě k hodně vraždám?“

„Hodně jich není, ale jsou. I když našimi největšími zabijáky jsou vysoký věk, matka příroda a hloupost. Lidi se občas chovají nezodpovědně. A medvědi mají někdy hlad.“

„To se ale tentokrát nestalo?“

„Nevím. Asi mluvím o něčem, o čem bych neměl. V každém případě vítejte v Benedictu. Jsem rád, že nejste zločinec.“ V očích se mu zrcadlil omluvný úsměv. Ústa jsem mu stále neviděla.

„Díky.“ Pocit vděku se mísil se zneklidněním.

Znovu mezi námi zavládlo mlčení. Projížděl mezi lesy vysokých smrků a já sama sebe nabádala ke klidu.

„Máme asi patnáct kilometrů zpevněných silnic,“ řekl Donner. „Tahle silnice je kolmá na jinou, která vede k dokům.“ Kývl, když jsme se přiblížili ke dvěma budovám, které stály mezi stromy po naší pravici. Jedna byla postavená z cihel, druhá industriální. „Ta cihlová patří Pipovi, zpracovávají se tam ryby. Ta druhá je škola.“

„Střední škola?“

„Všechny školy.“

Ohlédl jsem se na budovu. „Je docela malá.“

„Ano, to je.“

Pokračovali jsme asi dva kilometry a já byla ráda, že jsem se nepokusila jít pěšky.

„Ve městě máme pár obchodů, ale jestli budete potřebovat velkou zásobu potravin, budete si muset zajet asi kilometr na západ. A když říkám velkou, mám na mysli opravdu pořádnou. Suzanne Toshová si loni otevřela obchod. Jednou týdně jezdí s člunem do Juneau, kde vyzvedne zboží z velkoobchodu Costco, a tady ho pak přeprodává. Je to prima, ale každý se teď snaží vymyslet, kde skladovat všechny ty papírové utěrky.“

„Člověka by nikdy nenapadlo, kolik jich potřebuje, co?“

„Přesně tak.“

„Jezdí ve městě taxíky? Nebo Uber?“ zeptala jsem se, když jsme projížděli mezi smrky, jež vrhaly tmavé stíny na cestu před námi. Iluze tunelu mě donutila se přikrčit.

„Kolik toho o Benedictu vlastně víte?“

Jeho otázku jsem slyšela, ale nemohla jsem odpovědět, protože jsem pohledem zachytila něco po straně silnice. Když jsme přejeli, rychle jsem otočila hlavu, abych se přesvědčila, že jsem skutečně viděla dobře. Dívala jsem se přes rameno, ale osamělou kopretinu jsem nezahlédla, ačkoli jsem si myslela, že tam byla. Opravdu rostla na krajnici cesty na okraji aljašského lesa jedna jediná květina? Způsobil to Levi Brooks? Nebo je to něco jiného, co mi udělal Levi Brooks? Uvidím kopretiny tam, kde nejsou? Začala jsem zuby a znovu se otočila dopředu.

„Je to malé město,“ řekla jsem s bezdůvodným odhodláním v hlase.

„Správně,“ opáčil Donner po chvíli. „Nemáme tady žádné taxíky v pravém slova smyslu. Hostince používají pro převážení svých hostů dodávky. A pro Uber nemáme dostatečně spolehlivé telefonní a internetové připojení.“ Opět se odmlčel. Věděla jsem, že se na mě znovu podíval, ale vytrvale jsem hleděla dopředu. „Není to moje věc, ale zdá se mi, že nejste moc připravená. Nemusíte mi říkat žádné podrobnosti, jen mám pocit, že byste měla vědět, pokud si toho už nejste vědomá, že tahle část země dokáže být brutální. Je to osamělé místo, pokud jste zvyklá na společnost. Dorazí vám další zavazadla?“

„Ne. Myslela jsem si, že tady koupím všechno, co budu potřebovat.“

„Fajn. Počet obyvatel ve městě je asi pět set, pokud není léto a nepřijedou turisté. Ale zimy jsou dlouhé, temné a izolované. Pět set může v zimě působit jako pět, nebo i méně. Celé měsíce nemusíte potkat sousedy, ani ty, o kterých si myslíte, že bydlí blízko.“

„Chápu.“ Ale věděla jsem, že moje pochopení je jenom zběžné, odvozené od toho, co jsem přečetla, od filmů, jež jsem viděla,

z nevelkého průzkumu, který jsem si udělala. Nikdy jsem nic takového neprožila. Nedokázala jsem vysvětlit, jak je možné, že to, co popisuje, je přesně to, co chci. Že je to přesně to, co jsem hledala během oněch vzácných patnácti minut, které jsem strávila na počítači doktorky Generové. Věděla jsem, že působím nepřipraveně, byla jsem nepřipravená. Ale rychle se dostanu do obrazu.

„Zapamatujte si jedno datum. Patnáctého srpna. Od toho dne může být těžší se do města a z města dostat. Říkáme tomu Den zmrzlých.“

„Budu si to pamatovat. Děkuju.“

„Nejsem zrovna nejlepší propagátor cestovního ruchu, co?“ pokračoval Donner.

Věnovala jsem mu letmý úsměv. „Opravdu rozumím. Budu v pohodě.“

„Schováváte se před někým nebo něčím?“

„Ne,“ odpověděla jsem trochu pozdě, než aby to byla pravda.

„Dobře.“

„A před čím se schováváte vy?“ zeptala jsem se trochu povýšeně.

„No, svým způsobem se vlastně schovávám. Většina z nás, co tady žije. A když se neschováváme, tak něco hledáme. Možná jen utíkáme. Sama uvidíte.“

Zamyslela jsem se a pevně objala svůj batoh, ale nezeptala jsem se na podrobnosti, před čím se skrývá. Najednou jsem se cítila příliš odhaleně. Tak nenápadně, jak jen to bylo možné, jsem se zhluboka nadechla a pokusila se uklidnit. Dostat se do normálního stavu. Jak bych reagovala předtím, než do mého života vstoupil Levi Brooks? Nebyla bych vyděšená. Usmála bych se, možná zasmála, a řekla bych Donnerovi, že všechno bude v pohodě. Všimla bych si všeho kolem sebe a toho, jaký pocit mám z věcí a lidí. Stalo se pro mě přirozeným, že jsem byla pozorná a skutečně si vše plně uvědomovala. Kdoví, co se bude jednoho dne hodit do nějaké knihy? Ráda jsem se do všeho nořila. Přinejmenším dříve. Nic z toho jsem teď necítila.

Ztrácela jsem své staré já, tu bezstarostnou osobu. Pravděpodobně jsem ji ztratila v té vteřině, kdy jsem otevřela dveře a usmála se na kytkici kopretin, kterou Levi držel v ruce.

„Píšete?“ Donner změnil téma „To za sedadlem je psací stroj?“

„Dopisy. Je to rodinné dědictví. Nechtěla jsem riskovat a nechat si ho poslat lodí.“

„To bylo chytré. Věci se sem nedostávají moc snadno.“

Odkáslala jsem si. „Mám dojem, že si budu muset pár věcí koupit.“

Donner si mě prohlédl odshora dolů stejně jako Hank. Ani v jeho případě nebyla v jeho pohledu stopa lascivnosti, ale dostal se mi více pod kůži. „Nejsem si jistý, že v obchodě se smíšeným zbožím najdete ten typ oděvů, které ráda nosíte, ale budete potřebovat teplé oblečení a vybavení, které vás udrží v suchu. Mimo Aljašku byste byla silně nemoderní, ale v obchodě se smíšeným zbožím dostanete leccjakou výstroj. Jen se tam vypravte před posledním týdnem v červenci. Randy – majitel obchodu – dělá velké objednávky na zimu. Počasí je tady nepředvídatelné, ale to se opakuju.“

Nikdy předtím jsem si žádné podobné vybavení nepožadovala. Ani jsem nenakupovala ve smíšeném zboží. „To zvládnou.“

„Budete muset, jestli s sebou nic dalšího nemáte.“ Pokrčil rameny.

Vjeli jsme do obydlenější oblasti. Ale jen o málo obydlenější – a pouze v tom případě, když do počtu zahrnete i koně. Viděla jsem tři, všechny nepřivázané a bez sedel. Byli natolik domestikovaní, že když jsme se k nim blížili, ignorovali nás. Lesy byly často vymýcené jakoby do tvaru misky, ale pár stromů zůstalo. Většinou se jednalo o stejný druh, který jsem už viděla. Žádný z obrázků, na které jsem se kdy dívala, věrně nezachycoval velikost, protože Aljaška byla geograficky tak ohromná, že v porovnání s ní se všechno zdálo menší než ve skutečnosti. Věci jako Hankovo letadlo nebo centrum Benedictu.

Předpokládala jsem, že dvě ulice – po jedné jsme přijeli a další jediná zpevněná – vytvoří křižovatku ve tvaru T, ale vlastně spíš šlo jen o roh. Většinu rohu zabíral Benedict House, ale vedle stály ještě bar jménem Salon a restaurace s názvem Jídlo. Na opačné straně se nacházely Smíšené zboží a Pošta. A před celým tím seskupením stála socha přátelsky vypadajícího medvěda.

„Ten medvěd se jmenuje Ben. Je to baribal. Medvěd hnědý a grizzly mají na zádech ve výši ramen hrb. Asi byste si ten rozdíl měla zapamatovat. Pokud narazíte na baribala, dělejte hluk a rozmáchlé pohyby, před grizzly si naopak hrajte na mrtvou.“

Ztěžka jsem polkla a přikývla. „Myslela jsem si, že tady bude ještě pár dalších budov. Viděla jsem je na fotkách.“

„Pak jste se dívala na staré fotky, které vznikly před požárem před dvěma lety. Kromě Benedict House všechno lehlo popelem. Opravujeme, ale jde to pomalu. Veškerý materiál musíme dovážet z Juneau a zima je plná výzev.“

„Požár? O tom jsem nic nečetla.“

Donner opět pokrčil rameny. „Zprávy z našeho města se moc často na titulních stranách neobjevují.“

Tělem mi projela překvapující vlna úlevy. Absence titulních stránek mi připadala ideální. „Skvělé.“

Donner se zasmál. Slyšela jsem slova, která nevyslovil: *Takže se schováváte.*

„Odvedu vás dovnitř, ale jsem si jistý, že později se za vámi postaví Gril. Možná byste si do té doby chtěla odpočinout v pokoji. Pokud nechcete počkat v Jídle nebo Salonu.“

Podívala jsem se na Benedict House. Vyčníval jako příslovečný bolavý palec, se svými loupajícími se bílými zdmi, modrým lemem, kovovými ozdobami kolem každého okna a zlatou kupolí na vrcholu. Ostatní domy byly menší, novější, hranaté a postavené pouze z rovných prken. Spíše než skutečné obchody mi připomínaly stará westernová průčelí. Benedict House v sobě měl něco zvláštního.